

Μέτωπο αγώνων και όχι δεξιές εκλογικές συμφωνίες για να φύγει ο Συναγερμός

Αυτή η κυβέρνηση πρέπει να φύγει. Αυτό σήμερα είναι πεποίθηση και επιθυμία της συντριπτικής πλειοψηφίας των απλών ανθρώπων που έχουν σιχαθεί μια δεκαετία σχεδόν, λιτότητας, περικοπών, διάλυσης της δημόσιας Υγείας, Παιδείας, κοινωνικής πρόνοιας και της πλήρους υποταγής στην αγορά. Μια δεκαετία ρατσισμού, εθnikοφροσύνης, πολεμοκαπηλείας και γριβισμού.

ερικοπών, διάλυσης της δημόσιας Υγείας, Παιδείας, κοινωνικής πρόνοιας και της πλήρους υποταγής στην αγορά. Μια δεκαετία ρατσισμού, εθnikοφροσύνης, πολεμοκαπηλείας και γριβισμού.

Μια δεκαετία μέσα στην οποία οι πλούσιοι έγιναν πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι. Δεν υπάρχει σχεδόν καμιά εργατική κατάκτηση που δεν έχει κτυπηθεί ή μπει κάτω απο αμφισβήτηση αυτα τα χρόνια, ΑΤΑ, ωράριο, συλλογικές συμβάσεις, συντάξεις, όριο συνταξιοδότησης, οι μισθοί πρόσληψεις και πολλά άλλα.

Φτάνει πια. Αυτό το ταξίδι με το σαπιοκάραβο της δεξιάς πρέπει να τελειώσει. Αυτή είναι η κοινή διαπίστωση της μεγάλης μάζας των εργαζομένων. Αυτή η πραγματικότητα είναι που σπρώχνει και πολιτικούς ηγέτες όπως τον Τάσο Παπαδόπουλο του ΔΗΚΟ που συγκυβέρνησε μαζί με τον ΔΗΣΥ τα μισά απο αυτά τα χρόνια, να μιλούν για αντιπολίτευση και για την ανάγκη να φύγει αυτή η κυβέρνηση. Αυτό είναι που σπρώχνει και τον Ομήρου της πρώην ΕΔΕΚ και νυν ΚΙΣΟΣ που ήταν υπουργός του Κληρίδη για ένα χρόνο να μιλά για τριμερή συνεργασία της αντιπολίτευσης στις προεδρικές του 2003

Αυτή η πραγματικότητα είναι που ανάγκασε ακόμη και τον Αναστασιάδη του ΔΗΣΥ να μιλά για «απεξάρτηση» του κόμματος του απο την κυβερνητική πολιτική και να κρατά αποστάσεις απο κυβερνητικές αποφάσεις ενώ πριν μερικούς μήνες υπεράσπιζε με πάθος αυτή την κυβερνητική πολιτική.

Πως φεύγουν;

Αυτό το ερώτημα, μετά απο δυο αλλεπάλληλες εκλογικές αποτυχίες της αριστεράς στις προεδρικές εκλογές απασχολεί σήμερα πολλούς αγωνιστές της αριστεράς.

Η απάντηση που δίνει το ΑΚΕΛ, η μεγάλη δύναμη στο χώρο της αντιπολίτευσης, που εξασφάλισε 34% πριν ένα χρόνο στις βουλευτικές εκλογές και αναδείχτηκε πρώτο κόμμα, είναι η εκλογική συνεργασία με το ΔΗΚΟ και το ΚΙΣΟΣ. Βέβαια αυτό δεν είναι αρκετό απο μόνο του να διαλύσει τις ανησυχίες πολλών αριστερών, ιδιαίτερα μετά την αποτυχία της τριμερούς να εκλέξει δήμαρχο στη Λευκωσία.

Ενα μέτωπο συνεργασίας που να μπορεί να τσακίσει την κυβέρνηση άλλα και την πολιτική που αντιπροσωπεύει δεν κτίζεται μέσα σε μια μέρα με μια απόφαση απο τα πάνω. Οι καπακωτές των πολιτικών αρχηγών δεν αρκούν για να εξασφαλίσουν την υποστήριξη της μάζας των μελών των κομμάτων.

Μια πραγματική συμμαχία και συνεργασία χτίζεται μέσα σε ένα κοινό μέτωπο δράσης, μέσα απο τους αγώνες ενάντια στη πολιτική της κυβέρνησης. Οι ευκαιρίες για τη συγκρότηση ενός τέτοιου κοινού μετώπου δράσης υπήρξαν απο την πρώτη στιγμή που αυτή η κυβέρνηση Κληρίδη αναρριχήθηκε στην εξουσία, ήταν η αποκατάσταση των 62 πραξικοπηματιών, οι επιθέσεις ενάντια στις εργατικές κατακτήσεις, η πολεμοκαπηλεία, τα δόγματα και η πυραυλολογία.

Δεν μπορείς να θέλεις να συγκροτήσεις μέτωπο ενάντια στη κυβέρνηση και να στηρίζεις τις επιλογές της, στις ιδιωτικοποιήσεις και να ψηφίζεις το ΒΟΤ για τα αεροδρόμια, να στηρίζεις το κτύπημα της ΑΤΑ, τις φορολογίες, τις αυξήσεις των καυσίμων και των τιμολογίων της ΑΤΗΚ.

Ακόμη και σήμερα θα μπορούσε να μπει η προοπτική για κοινό μέτωπο δράσης ενάντια στη κυβέρνηση και την πολιτική της, ξεκινώντας από τους αγώνες ενάντια στις σημερινές επιθέσεις της, μείωση μισθών πρόσληψης, αύξηση ορίου συνταξιοδότησης, ιδιωτικοποιήσεις, αυξήσεις τιμών των δημοσίων υπηρεσιών. Η κυβέρνηση δίνει καθημερινά τέτοιες ευκαιρίες με τη στάση της όχι μόνο στην εσωτερική και οικονομική πολιτική αλλά και την στήριξη που έδωσε στον πόλεμο του Μπους στο Αφγανιστάν και τη στάση που κρατά στη σφαγή των Παλαιστινίων.

Το ΑΚΕΛ αντί να προσανατολιστεί προς αυτή την κατεύθυνση ψάχνει γέφυρες για δεξιές συνεργασίες με το ΔΗΚΟ και τον Τάσο. Αντί να παίξει τον ρόλο της δύναμης που στηρίζει και ενισχύει τους αγώνες των εργαζομένων περιορίζεται σε φραστική συμπαράσταση ενώ στην ουσία προσπαθεί να εμφανιστεί σαν η συνεναιτική δύναμη και να εξασφαλίσει διαπιστευτήρια ήπιας και συνετής διαχείρισης. Σε αυτό το τομέα ο Χριστόφιας έχει πάρει άριστα. Ο τρόπος που υποχώρησε από τις καταγγελίες για τα συνθήματα υπέρ του Γρίβα μπορεί να ικανοποίησε τον υπουργό Αμυνας Χάσικο και τον Ομήρου αλλά σίγουρα αφήσε εκτεθειμένους πολλούς αγωνιστές της αριστεράς.

Μια τέτοια προοπτική για ένα μέτωπο δράσης ακόμη και αν δεν είχε την υποστήριξη της ηγεσίας των άλλων κομμάτων θα εξασφάλιζε την υποστήριξη της μεγάλης μάζας των απλών μελών όχι μόνο του ΔΗΚΟ και του ΚΙΣΟΣ αλλά και πολλών εργαζομένων που στήριξαν τον Κληρίδη στις προηγούμενες εκλογικές αναμετρήσεις και σήμερα δέχονται τα κτυπήματα από την πολιτική του.

Θα έδινε ακόμη και την καλύτερη απάντηση στο δεύτερο ερώτημα που απασχολεί σήμερα πολλούς απλούς ανθρώπους που θέλουν να δούν αυτή τη κυβέρνηση να ξεκουμπίζεται:

Με τι θα τους αντικαταστήσουμε;

Ενα τέτοιο κοινό μέτωπο δράσης ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης Κληρίδη θα ήταν όχι μόνο η καλύτερη εγγύηση ότι η αντιπολίτευση θα κέρδιζε τις εκλογές αλλά και ότι αυτό που θα διαδέχονταν τον Κληρίδη θα ήταν μια πραγματική αλλαγή.

Αντίθετα σήμερα πολλοί αγωνιστές της εργατικής τάξης και της νεολαίας είναι απογοητευμένοι και διερωτούνται γιατί να ψηφίσουν τον υποψήφιο της τριμερούς; Ιδιαίτερα όταν σκέφτονται ότι ο πιο πιθανός υποψήφιος της συνεργασίας θα είναι ο Τάσος Παπαδόπουλος. Και έχουν απόλυτο δίκαιο. Ο Τάσος προέρχεται από την φουρνιά των πολιτικών που αναδείχτηκαν μέσα από την ΕΟΚΑ. Ήταν συνεργάτης του Γιωρκάτζη που ήταν γνωστός κομμουνιστοφάγος και τουρκοφάγος. Ήταν από τους ηγέτες του απορριπτικού μετώπου και γενικά είναι γνωστός για τις συντηρητικές του θέσεις. Σαν πρόεδρος του ΔΗΚΟ έχει στηρίξει όλες τις βασικές επιλογές της κυβέρνησης, ψήφισε για την ιδιωτικοποίηση των αεροδρομίων και το ΒΟΤ, τάχθηκε υπέρ της μείωσης των μισθών πρόσληψης, υπερθεματίζοντας μάλιστα ότι πρέπει να κοπούν και οι μισθοί των παλιών υπαλλήλων. Τις περισσότερες φορές ψηφίζει μαζί με την κυβέρνηση παρά με τους υποψήφιους εταίρους του της τριμερούς συνεργασίας.

Είναι ένας πολιτικός που με κανένα τρόπο δεν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί «προοδευτική» υποψηφιότητα που θα μπορούσε να φέρει μια πραγματική αλλαγή στην κοινωνία.

Αριστερός υποψήφιος

Βέβαια κανένας υποψήφιος και καμιά εκλογική αναμέτρηση, βουλευτική ή προεδρική δεν θα

μπορούσε να φέρει μια ριζική αλλαγή στη κοινωνία. Αυτό μόνο μέσα από τους αγώνες μας για ανατροπή αυτού του συστήματος που γεννά την καταπίεση, τη φτώχεια, τους πολέμους και τη δυστυχία, μπορούμε να το εξασφαλίσουμε.

Ωστόσο οι εκλογές είναι μια μάχη που η μεγάλη μάζα των απλών ανθρώπων τη θεωρούν σημαντική. Γι αυτό και έχει σημασία αυτός που βλέπουν σαν το «δικό τους» υποψήφιο να πάρει μεγάλα ποσοστά. Γι αυτό ένας αριστερός υποψήφιος, όπως ο Χριστόφιας, ακόμη και αν δεν εκλεγεί θα παρει σίγουρα ένα σημαντικό ποσοστό ψήφων, πολύ μεγαλύτερο απ ό τι τα ποσοστά του ΑΚΕΛ. Μια τέτοια υποψηφιότητα, ανεξάρτητα από τις προθέσεις του ίδιου του Χριστόφια ή του ΑΚΕΛ θα δώσει την αίσθηση μέσα στις μάζες των εργαζομένων ότι επιτέλους θα δώσουμε την απάντηση μας στο κεφάλαιο. Θα στηρίξει την αυτοπεποίθηση και την αγωνιστική διάθεση των πιο πρωτοπόρων κομματιών της εργατικής τάξης και της νεολαίας.

Ενα κοινό μέτωπο δράσης με μια τέτοια υποψηφιότητα έχει πολύ μεγαλύτερες πιθανότητες επιτυχίας ακόμη και χωρίς την στήριξη των ηγεσιών των άλλων κομμάτων απ' ότι μια τριμερής συνεργασία που συνομολογείται από τα πάνω με υποψήφιο τον Τάσο ή κάποιον άλλο σαν τον Τάσο Παπαδόπουλο.

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Ασαφής Αρχαιοθήκη](#), [Εργατική Δημοκρατία \(Τεύχος 110\)](#), [Δεκαετία 2000-2009](#), [Λευκωσία](#), [Λευκωσία \(νότια\)](#), [Προεδρικές Εκλογές 2003](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο

Cyprus Movements Archive

Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:ergatikidimokratia:no110:ekloges>

Last update: **2025/04/20 19:33**

